

Modvillie og bevirke Mangel paa Sympati hos Folk for dem. Jeg beder ærede Medlemmer se paa disse Dreng, det er Typer for saadanne abnorme aandssvage Dreng, Pyromaner og tyvagtige Dreng. Det er baade Dreng og Piger fra vore Opdragsanstalter, som Dr. Wimmer har haft Lejlighed til nøje at undersøge. En saadan Dreng er defekt baade fysisk og psykisk, han kan ikke udføre det Arbejde, der er lagt paa ham. Han falder i Søvn under Arbejdet, og det sker hyppigt. Saa bliver han pryglet vaagen og kommanderet til Arbejde paa ny. Den Mand, som har staaet for Styret af denne Opdragsanstalt, blev ved sin Afsked, der fandt Sted for omtrent 1 Aar siden, hædret ganske overordentlig i en Del af Pressen. Man anede naturligvis ikke, hvad der i Virkeligheden foregaar paa denne Anstalt. Men ogsaa her mener jeg, der maa gøres op med det Bo, som Møller paa Flakkebjerg og senere hans Søn, Møller paa Landerupgaard, har efterladt os. Den Skole, de Mennesker have dannet, maa forsvinde, den har ikke hjemme i vor Tid, den burde have været borte for mange Aar tilbage.

Der er under Omtalen af Albertis Forhold i de Forhør, der have været optagne, fra forskellige Sider blevet nævnt, at man ikke har faaet alt lagt frem, hans Administration har ikke været Genstand for en saa grundig og alt omfattende Undersøgelse, at Offentligheden har faaet alt at vide, hvad denne Mand har bedrevet af slet, hvad der kunde være stridende mod god Orden og Moral, og ikke mindst gælder det, at man intet har faaet at vide vedrørende Albertis Administration af dansk Børneforsorg. Ærede Medlemmer, som vare Medlemmer af dette Ting sammen med mig, da Hebron-Sagen rejstes, ville vide, at den daværende Justitsminister i en af sine Taler fremsatte den Paastand, at jeg skulde være fremkommen med en hel Række af Usandheder — jeg tror, det var ikke mindre end 21 Usandheder, jeg skulde have afleveret i en af mine Taler om denne Sag. Den daværende Justitsminister paaviste det ikke nærmere, men det var heller slet ikke nødvendigt, thi den Gang troede man blindt paa ham. En af de Paastande, han fremsatte, var den, at intet Barn paa Hebron havde tørstet, der var intet Barn, man havde nægtet Drikke. Det var ikke paavist i et eneste Tilfælde, sagde Ministeren, og det blev gentaget af den største Del af Pressen. Her staar jeg med He-

bron-Forhørene, og her findes Side 223 et Brev, som vil faa kulturhistorisk Interesse, det vil nemlig tjene til Belysning i senere Tider for, hvorledes man i Aaret 1907 kunde behandle værgeløse og abnorme Børn herhjemme. Det var nemlig væsentlig abnorme Pigebørn, Fru Bransholm havde paa Hebron. Det er et Brev fra Overretsassessor Schrøder til Dr. med. Muus, Albertis udvalgte Mand i medicinale Sager. Brevet er ganske kort — og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse det op —, det er et Vidnesbyrd om, hvad man har tolereret den Dag i Dag, thi det, der er sket deroppe, er blevet forsvaret. Der skrives: „Hr. Dr. med. Muus! Under en af mig indledet Undersøgelse af Forholdene paa Børnehjemmet Hebron er det oplyst, at nogle af de derværende Elever som Straf have været indelukkede paa deres Kammer, at de under Opholdet der have faaet mindre og anden Kost, end de fik under almindelige Forhold, og at de i nogle Tilfælde intet have faaet at drikke i indtil en Uge.“

Det er oplyst under en Børnehjems-skandale nede i Tyskland af Underretten i Altona, at en tysk Børnehjemsforstander, der havde nogle Piger af samme Kvalitet som dem, der vare paa Hebron, havde ladet Børnene lide Tørst i indtil 3 Døgn. Dette blev omtalt i hele den tyske Presse med Udtalelse af den skarpeste Fordømmelse deraf. Og et af de væsentligste Momenter for den Straf, Forstanderen fik — han blev dømt til 1½ Aars Tugthus —, var, at han havde tørstet Pigebørnene i indtil 3 Døgn. Men her erklærer Undersøgelssdommeren, at det er konstateret, at vedkommende Børnehjemsforstanderske har nægtet Børnene Drikke i indtil 1 Uge, i 7 Døgn, det gælder baade Vinter- og Sommerdage. Alberti erklærede, at der var ikke Tale om i et eneste Tilfælde, at Fru Bransholm havde nægtet dem Drikke. Jeg haaber, at nu maa det være slut med den Pensionsgivning, som har fundet Sted til Dato overfor denne Dame. Hun staar opført paa indeværende Finanslovsforslag med en Pension paa 600 Kr. i Lighed med tidligere Aar. Her have vi ogsaa Albertis uvederhæftige — for ikke at bruge et stærkere Ord — Maade at udtale sig paa her i Tinget. Han hævdede saavel her som oppe i Finansudvalget, at Fru Bransholm var en fattig Kvinde, der var fuldstændig økonomisk ruineret. Det var ikke sandt, men den Gang troede man ham. Hun var ganske velhavende; hun havde da